VAGA PER LA TERRA

QUE ES EARTH STRIKE?

Earth Strike és un moviment internacional de base que, emprant la tàctica d'una vaga general global, exigeix als governs i les corporacions transnacionals que actuïn contra el canvi climàtic. El nostre planeta requereix de forma urgent accions contundents per protegir-lo dels impactes de l'activitat humana, tant en l'actualitat com de cara al futur. Tenim clar que els efectes més greus de l'escalfament global recauen sobre la classe treballadora i la gent més pobra. Cridem totes les persones que formem part d'aquests dos grups a unir-nos i a utilitzar el nostre poder col·lectiu en tant que majories socials, per exigir la rendició de comptes a les indústries i governs que continuen explotant els dons de la terra per al seu propi benefici i a expenses de la nostra supervivència. La nostra vaga general es portarà a terme el 27 de setembre de 2019.

Earth Strike està organitzat de forma horitzontal, descentralitzada i es divideix en àmbits a nivell internacional, nacional i municipal. Els grups locals adrecen millor les qüestions pròpies de la seva zona i permeten incorporar les preocupacions de les diferents regions. Cada àmbit constitueix un grup autònom de membres d'una comunitat, unit sota la bandera de l'Earth Strike i els seus principis.

Entenem que el poder no ha regulat de forma adequada les instàncies productives. És per això que rebutgem la doctrina que els impactes insignificants dels estils de vida individuals siguin la causa principal de la devastació del nostre planeta. Ens basem en el principi de la compassió i la preocupació per totes perquè l'emergència climàtica afecta tothom. Per això contemplem una àmplia varietat de tàctiques d'intervenció i som conscients que només podrem avançar si arribem a moltes organitzacions locals que comparteixen l'objectiu de crear una vida millor per a les nostres comunitats.

www.elcapitalolavida.net

EL CANVI CLIMATIC I ELS SEUS IMPACTES

El canvi climàtic produeix un augment de la temperatura mitjana de la terra. La ciència ha demostrat clarament que aquests canvis dramàtics es deuen a l'activitat humana i a la manera en que les industries privades han portat a terme la producció industrial, l'agricultura i el transport, especialment durant els últims 50 anys. És principalment a causa de la crema de combustibles fòssils, la desforestació i les pràctiques ramaderes insostenibles que les emissions han augmentat constantment, fins a l'extrem que la temperatura mitjana actual de la terra és un grau superior que abans de l'era industrial.

La matèria orgànica i els combustibles fòssils com el carbó, el gas natural i el petroli produeixen diòxid de carboni quan es cremen. La desforestació redueix la fixació del carboni i el flux natural del cicle carbònic. Per aquesta raó, no és només que s'alliberi diòxid de carboni quan es cremen els arbres per obrir el pas a l'agricultura industrial a gran escala i a la colonització de les terres indígenes (com ha passat al Brasil a l'estiu del 2019), és que el planeta perd la seva capacitat de fixar les emissions de carboni; això sense comptar amb els milions d'espècies que pel camí perden el seu hàbitat. Un sol grau no li semblarà gran cosa a molta gent, però cal tenir en compte que el canvi entre l'última era glacial (quan hi havia grans extensions de glaceres a la terra) i les temperatures actuals només és de quatre graus de temperatura mitjana. L'augment d'un sol grau —i encara més si la pujada és de dos graus— suposen molt per al nostre món i les nostres comunitats. A penes comencem a veure els seus efectes i ja sabem que aniran a molt més si no frenem les nostres emissions.

La causa principal del canvi climàtic és l'alliberament a l'atmosfera de gasos d'efecte hivernacle (GEH), en particular diòxid de carboni, metà i òxids de nitrogen. Quan la radiació solar entra a l'atmosfera és absorbida per la radiació infraroja que els GEH emanen, de manera que la calor queda absorbida dins l'atmosfera, el sòl i qualsevol altre element del planeta i la terra s'escalfa en el seu conjunt. Els GEH existeixen a l'atmosfera sense la intervenció humana i de la seva indústria, i tenen tendència a fluctuar. Tant les persones com els animals emeten diòxid de carboni cada vegada que exhalen, de forma que quan es miren les dades del clima i dels GEH cal comparar-les amb les temperatures i emissions mitjanes de l'era preindustrial. Les estimacions científiques parlen d'una mitjana de 280 parts per un milió d'unitats de diòxid de carboni abans de la revolució industrial i la ramaderia intensiva, mentre la mesura oficial més recent, del gener de 2019, ha registrat nivells de 410 parts per cada milió. La concentració de metà, per la seva banda —en gran part deguda a la ramaderia industrial, molt especialment al gra amb el que s'alimenten les vaques sotmeses a la criança intensiva—, ha augmentat en més del doble des de la industrialització. Cal destacar que després de tres anys d'una estabilització de les emissions de diòxid de carboni, el 2017 va augmentar el 1,6 % i en 2018 més del 2 %.

El novembre de 2018 el Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (GIECC), l'autoritat mundial en la ciència del clima, va editar un informe que determina que tenim temps fins el 2030 per impedir un augment de la temperatura mitjana de l'1,5 °C. Amb un augment superior les condicions esdevindrien del tot irreversibles, i si l'augment és de 2 °C, el planeta es tornaria potencialment inhabitable pels humans i moltes altres especies. Queda molt poc temps: hem d'unir-nos a nivell global si volem afrontar el repte i trobar solucions als problemes que se'n deriven. Per fer-ho hauríem de reduir les emissions en un 45 % fins 2030. L'informe de GIECC diu:

Limitar l'esclafament global per sota els 1,5 ºC exigeix grans i ràpides transformacions en els sistemes energètics, rurals, urbans, infraestructurals (incloent-hi el transport i la construcció) i industrials. Aquestes transformacions sistèmiques hauran de tenir un abast sense precedents i impliquen una profunda reducció d'emissions en tots els sectors, un ventall ample d'opcions de mitigació i un augment significatiu dels recursos dedicats a dites opcions.

Aquestes transformacions són necessàries per garantir la nostra supervivència com espècie i permetre l'autoregeneració dels ecosistemes.

De fet, la situació actual ja és dramàtica. El canvi climàtic ja té un gran impacte en la nostra vida diària i la seva amenaça no deixarà de créixer: estem davant la crisi més gran del nostre temps. Els impactes del canvi climàtic són tan variats com la mateixa terra: fams, sequeres, inundacions, onades de calor, huracans, incendis forestals, l'expansió de malalties infeccioses, l'augment del nivell del mar o l'increment de la virulència i freqüència de tempestes i situacions climàtiques extremes.

Ja estem assistint a l'extinció d'un gran nombre d'espècies, moltes de les quals (especialment els insectes) són vitals per al funcionament dels ecosistemes.

Ja hem vist episodis massius de fam perquè les reserves d'aigua necessàries per a la irrigació s'estan secant en molts llocs del món, especialment al sur global. El nivell del mar puja a causa del desglaç dels pols i l'augment de les pluges canvia dràsticament els corrents oceànics i els patrons migratoris de moltes espècies. També l'augment del nombre dels huracans i de la seva intensitat estan directament relacionats amb el canvi climàtic. Els huracans s'originen per la desestabilització dels enormes núvols que resulten de l'evaporació de l'aigua calenta de l'oceà sobre vents més frescos: la circulació ràpida de l'aire calent i fred entre els núvols que creixen en la mateix tempesta provoca l'huracà. No cal molta imaginació per saber que un augment de la temperatura mitjana dels oceans tindrà un efecte directe i creixent sobre les tempestes tropicals que sovint destrossen comunitats senceres.

La situació actual és terrible, i sense una acció radical no farà més que empitjorar. Amb l'escalfament de la terra mosquits i bacteris proliferaran en regions que fins ara els eren massa fredes, i estendran malalties com la malària per tot el globus. Quasi la meitat de la superfície terrestre ha estat modificada per l'acció humana, i més de la meitat de les fonts d'aigua dolce són d'ús exclusiu dels éssers humans. La taxa d'extinció d'espècies és gairebé mil vegades superior a la taxa natural. Els càlculs actuals ens donen una xifra d'un 30 % d'espècies completament extingides pel 2070.

Al llarg de la seva història, des de l'edat glacial fins ara, el planeta terra ha passat per molts canvis. Malgrat les cinc gran extincions massives de la història de la terra, la vida sempre ha continuat. La vida a la terra és resistent. Tradicionalment, els organismes han estat capaços de migrar a entorns més benevolents i d'utilitzar els processos de selecció natural per adaptar-se als canvis graduals de l'entorn. La qüestió és que ara tot canvia massa ràpid, molt més que mai en la història, massa de pressa per la capacitat d'adaptació i migració de les diferents espècies. **L'extinció massiva present és única i és el resultat directe d'un sistema econòmic fraudulent que saqueja els recursos naturals, acapara la riquesa i espolia el treball de les classes treballadores i depauperades.**

LA INTERSECCIONALITAT DE L'ACTUACIO ECOLOGISTA

Els moviments ecologistes són necessàriament interseccionals, sempre amb un ull posat en la justícia social. Interseccionalitat significa que un individu experimenta totes les seves opressions simultàniament. Una dona negra mai no és discriminada solament com a dona o solament com a persona negra, sinó sempre a com dona negra. De forma semblant, la manera com els canvis mediambientals afecten les persones depèn de les característiques estructurals de la identitat individual de la persona.

Un moviment ecologista és incomplet si no contempla aspectes del racisme ambiental. Durant dècades, l'urbanisme ha estat una eina de la pitjor forma de control social i ha creat segregació i barriades de misèria. Les comunitats pobres i migrants tenen més possibilitats d'acabar exposades en abundància a residus perillosos. En canvi, els empresaris que es lucren amb la construcció de plantes de processament de pollastres o de centrals elèctriques on viuen les comunitats pobres, no hi viuen i no han de suportar els residus que produeixen. Sovint l'abocament de residus tòxics perillosos en comunitats minoritàries gaudeix de facilitats legals que mai no es donarien si es tractés de barris de classe alta: els habitants blancs d'aquests barris tenen diners i contactes per combatre aquests plans.

Un exemple paradigmàtic de discriminació mediambiental el trobem en la colonització continuada de comunitats indígenes per a l'extracció i evacuació dels recursos de la terra. En indrets com Standing Rock i Unist'ot'en Camp, la gent lluita per les seves vides i llars contra la construcció d'oleoductes als seus territoris ancestrals. El poble maori manté una lluita constant per conservar una certa sobirania sobre la seva terra i els seus recursos, contra empreses que exploten i malmeten els seus ecosistemes. L'opressió que suporten les comunitats indígenes a causa del color de la seva pell i de la seva procedència és una atrocitat, però continua funcionant com un mètode sistemàtic d'extracció de recursos per a l'acumulació de capital.

A més a més la ciutadania dels països industrialitzats es beneficia de la producció no sostenible de béns, que en molts casos es produeix en països amb legislacions ambientals més laxes. La classe treballadora del sur global produeix coses que es transportaran amb vaixells als EUA i Europa i de les que en la majoria dels casos mai no podran gaudir, però és la que més pateix les conseqüències negatives de la seva producció. I quan els béns són produïts en els països industrialitzats, sovint s'embarquem els residus tòxics envers el sur global. El benestar dels imperis del món està construït sobre el treball i els recursos robats d'altres països.

Quan analitzem com el canvi climàtic afecta els diferents grups cal que ens fixem en les jerarquies basades en els privilegis i el benestar.

No hi ha dubte que les persones privilegiades pateixen molt menys els danys provocats per l'explotació continuada dels recursos naturals. Les persones privilegiades tenen la possibilitat de ser evacuades de les àrees devastades per tempestes tropicals, d'accedir a les cures i els refugis adequats, a la terra, a educació, a ajuda immediata i als recursos necessaris per sobreviure. Però sovint no són capaces de veure les implicacions de l'emergència climàtica per a la gent més pobra, ni que molta gent ja ha mort i patit per causa seva: per problemes respiratoris, cops de calor, emissions de carboni i un munt d'altres complicacions relacionades amb el clima. Algunes estimacions alerten que el canvi climàtic ja mata més de mig milió de persones cada any, però com que són números referits a aquelles que sovint s'ignoren perquè no tenen veu pròpia, els poderosos poden passar per alt aquest assassinat en massa en el qual estan decididament implicats. Cada un dels projectes industrials que ens apropen dia a dia al cataclisme climàtic passen inadvertits si no hi ha lluites que s'alcen en contra.

Tot i que en comparació amb els multimilionaris i les corporacions industrials la majoria de nosaltres contribuïm ben poc al canvi climàtic, tenim la responsabilitat d'actuar col·lectivament per acabar amb aquesta ignomínia.

LES VERITABLES CAUSES DEL CANVI CLIMATIC

Una veritat incòmoda, la pel·lícula i llibre d'Al Gore van sortir el 2006 i van ser considerats una de les principals crida d'alerta davant els perills del canvi climàtic. Encara que el seu contingut ha servit per a que molta gent del nord obri els ulls i vegi la importància de l'acció a favor del clima, perjudica aquesta acció en la mesura que culpa del canvi climàtic i individualitza la responsabilitat de l'acció en el consumidor individual, que no té cap poder davant el sistema industrial. Una veritat incòmoda centra les seves crides d'acció en actes com la reducció del consum elèctric personal i l'ús de cotxes elèctrics mentre demana amablement ajuda als polítics per a salvar les nostres vides. És una lògica inherentment falsa.

El 70 % de totes les emissions industrials de GEH són produïdes per tan sols cent corporacions, que a més a més no exerceixen cap responsabilitat envers la gent a la que causen dany i continuen el seu negoci degradant la salut de les comunitats i el clima global. És enganyós emmarcar el canvi climàtic en les accions individuals o culpar-ne la humanitat sense ni tan sols assenyalar aquestes indústries i al sistema capitalista que les apuntala. **No hi ha canvis d'estil de vida individual que la nostra societat pugui fer per mitigar en un grau substancial el canvi climàtic sense abans canviar el sistema que permet —i anima— la destrucció de la vida en aquest planeta en nom del benefici econòmic.** A més, molts d'aquests canvis d'estil de vida —per exemple instal·lar-se panels solars— estan fora de l'abast de la gent més pobre, i impedeixen que la classe treballadora s'impliqui activament en les lluites pel clima.

Moltes corporacions, particularment de sectors de l'agroindústria i els combustibles fòssils, tenen molt a perdre amb un canvi a formes de producció i vida més sostenible. Quan ens plantegem acabar amb el canvi climàtic, hem de pensar també en una sortida del sistema capitalista, perquè estan intrínsecament vinculats. El sistema capitalista requereix de la creació constant de riquesa per a ser viable i posa preu a totes les facetes de la nostra vida per poder continuar expandint-se. Hem vist què ha passat amb el medi ambient, primer amb la mercantilització de la terra i el desenvolupament de la idea de la propietat privada que es pot comprar i vendre. Ara els recursos hídrics estan passant a mans privades, especialment a Amèrica Central i del Sud, on durant dècades han viscut una crisi deguda a la privatització de l'aigua per part de companyies com Coca-Cola o Nestlé. La mateixa problemàtica l'estem veient en el comerç de drets d'emissió que suposadament haurien de servir per mitigar les emissions, una pràctica que no només permet a les companyies comprar i vendre recursos per a la producció, sinó també comprar i vendre el dret a matar-nos a poc a poc.

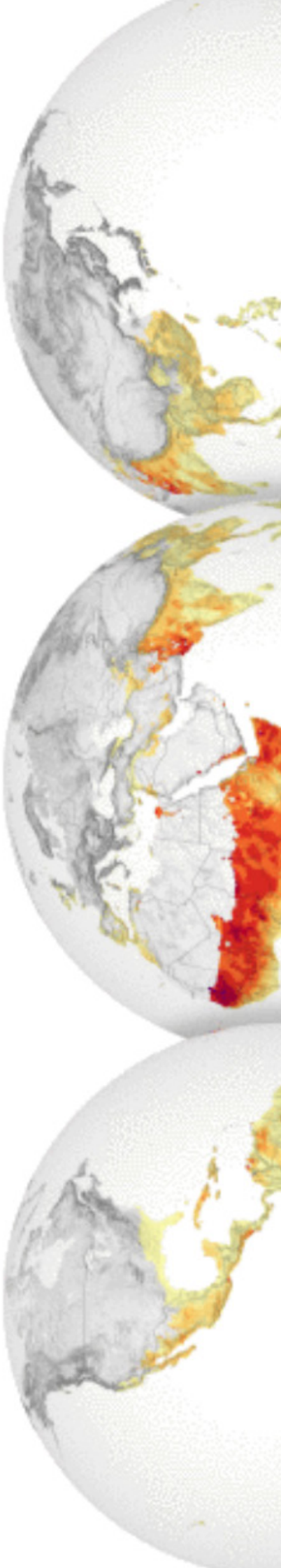

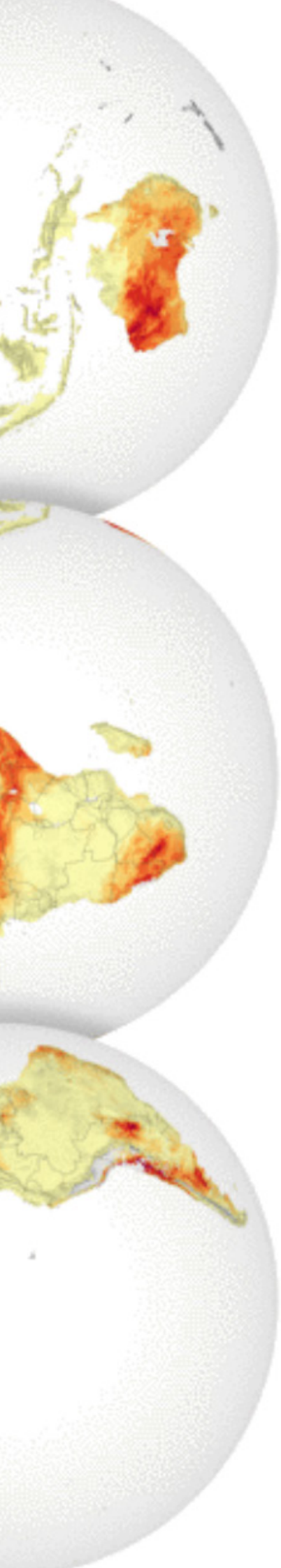

El benefici, en el sistema capitalista, és un fi en sí mateix, independentment de si el treball que es fa és útil o beneficiós per a la societat en el seu conjunt. És per això que produïm molt més del que necessitem. Els humans estem sotmesos a un bombardeig continu de marketing que crida al consum constant de coses: des de plàstics d'un sol ús fins a cigarretes i automòbils. És aquesta mena d'excés el que multiplica exponencialment els problemes del canvi climàtic, perquè la producció d'aquestes mercaderies requereix extreure i cremar cada vegada més combustible fòssil, en un bucle de retroalimentació: **com més compra la gent, més necessitat sent per tenir coses, i com més productes necessita comprar, més contribueix a un estil de vida definit pel canvi constant, en una societat que està fetitxitzant el sol ús i la vivència ràpida.**

Un altre element important que potencia la crisi climàtica és la nefasta negació del canvi climàtic que propaguen molts polítics i líders d'opinió pública a escala mundial, molt especialment als Estats Units. Des dels anys 1970, Exxon —la meitat de l'actual Exxon Mobil i un dels principals contaminadors— està gastant milions de dòlars en programes de negació del canvi climàtic i en la creació d'un lobby de polítics afins. Paguen científics per a que publiquin estudis que facin dubtar sobre les causes i els impactes de l'escalfament global, perquè saben que si la gent descobreix la problemàtica i se la pren seriosament, les regulacions resultants reduirien els seus beneficis.

Exxon és una de les companyies més importants, i per tant no és una excepció: el capitalisme valora el benefici per sobre de qualsevol altra cosa, fins i tot de la seguretat i el benestar del món. No podrem abordar de debò el problema de l'emergència climàtica si no en som conscients. Hem de preguntar-nos a nosaltres mateixos qui s'aprofita de la nostra complicitat amb el sistema.

ELS LIMITS DEL CAPITALISME VERD

««La contradicció entre l'organització social explotadora i el medi ambient va més enllà de la cooptació: l'atmosfera, els cursos fluvials, el sòl i l'ecologia necessàries per a la supervivència humana no es poden solventar mitjançant reformes, concessions o modificacions d'estratègies polítiques. No hi ha cap tecnologia que pugui reproduir l'oxigen atmosfèric en quantitats suficients per sostenir la vida en aquest planeta. No hi ha substitut pels sistemes hidrològics de la terra. No existeix cap tècnica per desfer-se de la contaminació massiva del medi ambient amb isòtops radioactius, pesticides, plom i residus de petroli. No hi ha la més mínima evidència que la societat burgesa cedirà en cap moment dins d'un futur previsible en la seva disrupció dels processos ecològics vitals, en la seva utilització de l'atmosfera i de les vies fluvial com abocadors de residus o en el seu mode nociu d'urbanització i ús de la terra».

Murray Bookchin: Post-Scarcity Anarchism, 1967

El capitalisme verd és la idea que les solucions basades en el mercat promogudes per governs i empreses privades poden resoldre el problema de la catàstrofe ecològica produïda per l'home. Mentre presenta un camí atractiu i no dolorós per aturar el canvi climàtic a través de les estructures polítiques establertes, queda atrapat en les contradiccions entre ambientalisme i capitalisme que se suposa que vol resoldre. A més a més, no preveu cap mesura que signifiqui superar la necessitat d'extracció de recursos naturals que la producció econòmica capitalista requereix per crear creixement.

La feblesa del capitalisme verd és la raó de la seva popularitat. El capitalisme verd no desafia la relació entre capitalisme i medi ambient i posa la seva fe en la actuació individual gradual per regular l'explotació capitalista del medi ambient. No hi ha cap anàlisi sobre què podrien fer les classes mitjanes i treballadores contra la classe política i propietària. Creu en la idea utòpica que el món de negocis innovarà en interès del medi ambient, com si no innovés per confondre i tapar el seu comportament destructiu amb un «rentat verd» [greenwashing]. Els defensors del capitalisme verd tenen bones intencions però se salten la contradicció obvia que existeix entre conservar un sistema econòmic que exigeix creixement infinit i la necessitat de reduir substancialment el nostre ús dels recursos naturals.

Per combatre l'escalfament global i mantenir-lo per sota dels 1,5 °C no n'hi ha prou amb una transformació gradual de les nostres economies, tal com ens ho venen els defensors del capitalisme verd: cal retallar les emissions industrials de forma dràstica i immediata. Si aquesta mena de retallades es fan mitjançant la implementació de solucions basades en el mercat, a l'estil del comerç de drets d'emissió o impostos sobre el carboni, es podria produir el fenomen d'una «bombolla de carboni», és a dir, l'enfonsament del valor dels actius basats en l'energia fòssil i el trencament de la liquiditat dels mercats financers, el que provocaria unes pèrdues immenses. L'impacte sobre l'economia mundial serà més gran que el de la passada crisi financera global, amb més de quatre bilions de dòlars en actius d'energia fòssil en la primera línia de foc.

O sigui, les companyies d'energia fòssil i d'ús intensiu de carbó tenen un incentiu extremadament poderós per evitar una «bombolla de carboni» i preservar el seu negoci. A més, tenen una influència excepcional sobre els processos democràtics a través del seu accés als governs i la seva capacitat d'emetre els missatges que volen, fet que provoca que els responsables polítics i veus públiques disminueixin i limiten els esforços de frenar les emissions, ja que volen mantenir les seves prebendes i conservar les seves expectatives professionals. La llarga llista de polítics favorables a la combustió d'energia fòssil que surten dels parlaments i acaben a les cadires de càrrecs representatius o executius en companyies d'energies fòssils i grups de lobby, parla del poderós efecte de distorsió que tenen els diners sobre la democràcia.

Només amenaçant el sistema amb la retirada de la força laboral —la que crea el valor afegit del negoci— podrem aconseguir el canvi transformador que la humanitat necessita per sobreviure. **La rebel·lió massiva, a través de vagues i bloquejos de l'economia, per part de la gent treballadora és la manera més efectiva per aconseguir concessions dels capitalistes.** Els capitalistes tradicionals volen mantenir la seva riquesa i influència dins l'status quo actual, independentment del seu impacte sobre la humanitat. Mentre que els capitalistes verds només podran aconseguir la transformació que desitgen si estan disposats a desafiar directament el sistema..., és a dir, actuant de manera anticapitalista.

EL PODER DEL TREBALL

Earth Strike és una crida mundial a una vaga per la justícia climàtica. En implicar una massa crítica de ciutadans del món que viuen d'un jornal o d'un sou, el poder de la classe treballadora donarà força al moviment de pressionar les classes dominants que determinen com funcionen les nostres societats i economies.

Les economies del globus depenen de la gent que ven la seva força de treball per produir productes o mercaderies. La força de treball està intrínsecament vinculada a qualsevol activitat econòmica. Inclús els robots necessiten productors humans i treballadors de manteniment quan s'espatllen. Els empleats de la industria financera necessiten telèfons i ordinadors per dur a terme la seva feina. **La retirada de la força de treball acaba per aturar qualsevol activitat econòmica**. La riquesa dels empresaris, sostinguda durant massa temps, depèn de què els beneficis no es quedin en cero; si fos el cas, les empreses també perdrien el seu poder sobre els assalariats.

És obvi l'efecte perjudicial que té sobre la societat el fet de paralitzar els nostres mitjans de

supervivència. Els governs de tot el món han dissuadit les classes treballadores d'emprendre accions fortes de vaga, criminalitzant diferents tipus d'accions amb l'objectiu de preservar l'estabilitat econòmica en el seu propi interès i en el dels propietaris del negoci, que requereixen una força de treball dòcil. Els atacs continuats als drets sindicals il·lustra la por que tenen els empresaris del poder dels/de les treballadors/es.

Malgrat algunes millores en les perspectives de la classe treballadora, la riquesa està més concentrada que mai en l'esglaó superior de la societat, mentre la consciencia de classe s'està desfent. Els sistemes de producció a gran escala semblen crear més coses per tothom, però la classe treballadora ho passa malament a causa de la caiguda o l'estancament dels salaris i els estàndards de vida.

En contrast amb això, l'acció directa de les treballadores compta amb una història rica de millores exitoses per a la societat. La prohibició del treball infantil, la jornada laboral de vuit hores, el cap de setmana de dos dies, el salari mínim, les vacances anuals i les instàncies d'arbitratge en conflictes de treball són conquestes dels moviments obrers. En el context d'una actuació completament insuficient de les classes dominants per fer front a l'escalfament global —l'amenaça més urgent per a la humanitat— s'ha de reactivar aquest mateix poder per a la nostra supervivència col·lectiva.

***Earth Strike* és en sí mateixa una expressió de la necessitat de justícia climàtica per a la gran majoria dels ciutadans i ciutadanes del món**. Redescobrir la consciència de classe destrossada durant les últimes dues dècades és la clau per arribar a aquesta expressió. El jovent de tot el món ja està implicat en les seves pròpies vagues a les escoles, al mateix temps que serveix d'exemple i inspiració als/les treballadors/es que es poden haver sentit incapacitats per prendre accions individuals.

UNA LLARGA HISTORIA DE LLUITA

El nostre moviment de vaga global intenta connectar dos grans i poderosos moviments de la història —el moviment ecologista i el moviment obrer— en una coalició de lluita per millorar el món en el qual vivim. Al llarg de la història, aquests dos moviments, tant s'han ajuntat per canvis realment positius com s'han hagut d'enfrontar a discrepàncies complicades. Per tal de poder lluitar junts pels drets de les criatures d'aquest planeta, ens hem d'adonar que aquestes discrepàncies les produeix un sistema que s'alimenta de la nostra pròpia explotació quan no estem units.

Una de les disputes més grans entre les organitzacions sindicals i ecologistes es va produir a la dècada de 1970, quan les empreses van començar a externalitzar part de la seva producció a països del sud o de l'est perquè era més rendible. Molts sindicats tenien por de la pèrdua de llocs de treball de la gent que representaven i van culpar les organitzacions ecologistes d'aquesta situació, perquè suposaven que les creixents regulacions ambientals impedirien que les companyies poguessin treure prous beneficis per poder continuar contractant gent. Els sindicats arremetien contra el moviment ecologista, ja que la por de perdre seguretat financera era més forta que el desig de tenir un lloc de treball saludable i un món natural. Les companyies en van treure profit. Els sindicats intervenien activament en reduir les proteccions ambientals i van donar a les companyies tot allò que necessitaven per tenir èxit. Mentre que això va passar al bàndol dels treballadors/es, les organitzacions ecologistes van

començar a rebre suports econòmics de grans mecenes i altres persones adinerades, amb la qual cosa s'oblidaven sovint de les seves arrels de moviment de base i de la gent per la qual estaven lluitant.

Les creixents mesures de protecció ambiental reaviven l'ansietat entorn a la seguretat del lloc de treball, però el benestar econòmic i una biosfera saludable no són incompatibles. Nosaltres diem amb tota la contundència que els nostres objectius són els mateixos: respecte mutu i llibertat per a les persones de tota la terra. Només si unim aquests dos aspectes l'impacte serà poderós.

Malgrat totes aquestes discrepàncies, els sindicats han col·laborat en el passat en moltes qüestions amb les organitzacions ecologistes, especialment en les protestes contra l'Organització Mundial del Comerç (OMC) i en altres mobilitzacions que exemplificaven la comunitat d'interessos entre el treball i el medi ambient.

Earth Strike va més enllà d'aquestes fronteres en demanar tant la protecció del treball com del medi ambient, mentre que estem centrant els nostres esforços organitzatius en les treballadores de l'economia industrial per mostrar el seu poder increïble. Unint la gent entorn d'una vaga general podrem lluitar per un món on totes les persones tinguin el dret de viure en un entorn sa i segur als seus llocs de treball, cases i al món en el seu conjunt.

UNA VISIO PER AL FUTUR

El futur no està escrit sinó que es configura amb les actuacions d'aquí i ara. Hem de veure el futur com un món on els éssers humans viuen en cooperació amb la natura i no pas en una lluita constant per conquerir-la i explotar-la. Les barreres que hem aixecat entre humans i ecosistemes cauran quan gent de totes les cultures construeixi una bella coalició amb la resta de vida a la terra.

Unides revertirem els danys produïts per la industrialització constant i l'explotació ecològica, trencant les jerarquies entre els que tenen el capital i els mitjans i els que no, aquells que tenen altres pigmentacions i identitats, i la flora i fauna que no tenen veu pròpia. Apostem per un futur veritablement sostenible en què només aprofitarem

els recursos que podem regenerar i reutilitzar i construirem una nova societat mundial amigable i segura, un nou món que recolzi i sostingui tota la vida.

Això passarà mitjançant l'organització de la força més poderosa de la societat, la classe treballadora que s'empodera del seu treball i promulga una vaga general per salvar el planeta. En solidaritat amb altres grups d'acció, lluitarem juntes per un futur sostenible. Les demandes que hem exposat a nivell nacional, internacional i local pavimentaran el nostre camí i serviran com pedres de toc per mostrar als poderosos què esperem d'un món nou. Un món on la terra, els seus límits interminables i les seves criatures poden existir com a tals, no solament com recursos i mercaderies.

Som conscients que no podrem aconseguir aquestes demandes només alentint l'economia industrial durant uns dies amb accions i manifestacions. El sistema està massa incrustat a les nostres vides. El plan és crear un precedent per a futurs esforços d'organització, per mostrar el poder de las/dels treballadores/s quan estan juntes en la lluita, per construir unes bases i coalicions sòlides i servir com inspiració per altres moviments que aviat vindran.

Per més informació:

https://www.earth-strike.com

LES NOSTRES DEMANDES INTERNACIONALS

-L'inici immediat d'una cooperació global capaç de revertir els danys produïts al clima mundial a través d'acords clars i vinculants, tant de les autoritats mundials com de les grans companyies, d'acomplir les exigències del IPCC de reduir les emissions netes globals del diòxid de carboni a la meitat el 2030 i a zero el 2050.

-Compromisos internacionals clars i vinculants d'aturar la destrucció dels boscos tropicals i altres habitats de vida salvatge.

-Compromisos internacionals clars i vinculants elaborats per poder demanar responsabilitats a les corporacions pel gas d'efecte hivernacle que produeixen.

• • • • • • • • • • • • • • • •

Aquest manifest crida a una vaga general global amb l'objetiu de paralitzar els grans centres de la producció industrial del globus sencer.

L'idea es tant seductora com "utópica": juntem-nos les classes populars de tot el món en una vaga general i aturem la gran indústria responsable del col·lapse climàtic anunciat! Bloquejem l'economia capitalista! Demanem comptes als responsables! I comencem a crear els fonaments d'un món basat en la cooperació, l'empatia i el soport mutu!

Els esdeveniments van tan ràpids que allò que avui pot semblar completament fora de lloc, demà podrà resultar l'única manera de fer frontw a la barbàrie que està començant a mostrar la seva cara.

Per aconseguir-ho hauríem d'ampliar l'horizont traçat en aquest manifest a les mirades del ecofeminisme, dels grups de defensa del territori i a les d'un llarg etcétera de col·lectius i gent que constituteixen la nostra realitat popular.